KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 13.5.2022 r.
COM(2022) 208 final

2022/0157 (NLE)

Wniosek

DECYZJA RADY

w sprawie zawarcia umowy między Unią Europejską, z jednej strony, a Nową Zelandią, z drugiej strony, dotyczącej wymiany danych osobowych między Agencją Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Ścigania (Europol) i właściwymi organami ds. zwalczania poważnej przestępczości i terroryzmu w Nowej Zelandii

UZASADNIENIE

Niniejszy wniosek dotyczy zawarcia, w interesie Unii Europejskiej, umowy z Nową Zelandią dotyczącej wymiany danych osobowych między Agencją Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Ścigania (Europol) i właściwymi organami ds. zwalczania poważnej przestępczości i terroryzmu w Nowej Zelandii.

Celem umowy jest umożliwienie przekazywania danych osobowych między Europolem a właściwymi organami w Nowej Zelandii, aby wesprzeć i wzmocnić działania podejmowane przez organy państw członkowskich Unii Europejskiej i organy Nowej Zelandii oraz wesprzeć i zacieśnić ich współpracę w zakresie zapobiegania przestępczości, w tym poważnej przestępczości i terroryzmowi, i zwalczania tych zjawisk, przy jednoczesnym zapewnieniu stosownych zabezpieczeń w zakresie praw człowieka i podstawowych wolności osób fizycznych, w tym ochrony prywatności i danych osobowych. Transgraniczna wymiana informacji między wszystkimi odpowiednimi organami ścigania, w obrębie Unii Europejskiej i z partnerami globalnymi, powinna być traktowana priorytetowo, aby zapobiegać terroryzmowi i zwalczać go, rozbijać struktury przestępczości zorganizowanej oraz zwalczać cyberprzestępczość. W związku z tym współpraca z Nową Zelandią w dziedzinie ścigania przestępstw ma ogromne znaczenie, gdyż pomoże Unii Europejskiej w dalszej ochronie jej interesów w zakresie bezpieczeństwa.

1. KONTEKST WNIOSKU

• Przyczyny i cele wniosku

W zglobalizowanym świecie, w którym poważna przestępczość i terroryzm mają coraz bardziej międzynarodowy i złożony charakter, organy ścigania powinny być w pełni przygotowane do współpracy z partnerami zewnętrznymi, aby móc zapewnić bezpieczeństwo swoich obywateli. Europol powinien zatem mieć możliwość wymiany danych osobowych z organami ścigania państw trzecich w zakresie niezbędnym do realizacji jego zadań w ramach wymogów określonych w rozporządzeniu 2016/794 z dnia 11 maja 2016 r.[1]

Europol może wymieniać dane osobowe z państwami trzecimi lub organizacjami międzynarodowymi na podstawie następujących aktów:

- Umowy o współpracy zawarte między Europolem i krajami partnerskimi przed rozpoczęciem stosowania obecnie obowiązującego rozporządzenia w sprawie Europolu w dniu 1 maja 2017 r.

Od 1 maja 2017 r.:

- Decyzja Komisji stwierdzająca, że dane państwo lub organizacja międzynarodowa zapewniają odpowiedni poziom ochrony danych (zwana dalej „decyzją stwierdzającą odpowiedni stopień ochrony").
- Jeżeli brak jest decyzji stwierdzającej odpowiedni stopień ochrony – umowa międzynarodowa przyznająca odpowiednie zabezpieczenia w odniesieniu do ochrony prywatności oraz podstawowych praw i wolności osób fizycznych. Na mocy obowiązującej podstawy prawnej Komisja jest obecnie odpowiedzialna w imieniu Unii za negocjowanie takich umów międzynarodowych.

O ile jest to konieczne do wykonania jego zadań, Europol może nawiązywać i utrzymywać współpracę z partnerami zewnętrznymi na podstawie uzgodnień roboczych

[1] Rozporządzenie (UE) 2016/794 z dnia 11 maja 2016 r., Dz.U. L 135 z 24.5.2016, s. 53.

i administracyjnych, które same w sobie nie mogą stanowić podstawy prawnej do wymiany danych osobowych.

Na podstawie zagrożenia terrorystycznego, wyzwań związanych z migracją oraz potrzeb operacyjnych Europolu, w celu rozpoczęcia rokowań, Komisja określiła w 11. sprawozdaniu z postępu prac nad stworzeniem rzeczywistej i skutecznej unii bezpieczeństwa[2] osiem priorytetowych krajów[3] w regionie Bliskiego Wschodu i Afryki Północnej. Biorąc pod uwagę strategię polityczną przedstawioną w Europejskiej agendzie bezpieczeństwa[4], konkluzje Rady[5] i globalną strategię[6], potrzeby operacyjne organów ścigania na terytorium Unii Europejskiej oraz potencjalne korzyści płynące z bliskiej współpracy między Europolem a właściwymi organami Nowej Zelandii w tym obszarze, o czym świadczą także działania podjęte w następstwie ataku w Christchurch w marcu 2019 r., Komisja uważa za konieczne, aby Europol mógł dokonywać wymiany danych osobowych z właściwymi organami ds. zwalczania poważnej przestępczości i terroryzmu w Nowej Zelandii.

Europol i policja Nowej Zelandii podpisały w kwietniu 2019 r. porozumienie robocze[7]. Ustanowiło ono ramy usystematyzowanej współpracy, obejmującej bezpieczną linię umożliwiającą bezpośrednią komunikację między obiema stronami oraz oddelegowanie przez Nową Zelandię oficera łącznikowego do Europolu. Porozumienie robocze nie stanowi jednak podstawy prawnej dla wymiany danych osobowych. W świetle powyższego 30 października 2019 r. Komisja przedstawiła zalecenie, w którym zaproponowała, aby Rada upoważniła ją do podjęcia rokowań w sprawie umowy między Unią Europejską a Nową Zelandią dotyczącej wymiany danych osobowych między Europolem i właściwymi organami ds. zwalczania poważnej przestępczości i terroryzmu w Nowej Zelandii[8]. 13 maja 2020 r. Rada upoważniła Komisję do podjęcia rokowań z Nową Zelandią i przyjęła wytyczne negocjacyjne[9] [10].

Negocjacje rozpoczęły się w kwietniu 2021 r. w życzliwej i konstruktywnej atmosferze. Po czwartej i ostatniej rundzie negocjacji, która odbyła się we wrześniu 2021 r., obie strony zaakceptowały postanowienia umowy. W listopadzie 2021 r. główni negocjatorzy parafowali projekt tekstu umowy.

- **Spójność z przepisami obowiązującymi w tej dziedzinie polityki**

Umowę wynegocjowano zgodnie z kompleksowymi wytycznymi negocjacyjnymi przyjętymi przez Radę 13 maja 2020 r. Obecna umowa jest również spójna z obowiązującą polityką Unii w dziedzinie współpracy organów ścigania. W ostatnich latach poczyniono postępy w celu usprawnienia wymiany informacji między państwami członkowskimi oraz zamknięcia przestrzeni, w której działają terroryści i poważni przestępcy. Istniejące dokumenty strategiczne Komisji uzasadniają konieczność poprawy skuteczności i wydajności współpracy organów ścigania w UE, jak również rozszerzenia współpracy z państwami trzecimi.

---

2 COM(2017) 608 final z 18.10.2017.
3 Algieria, Egipt, Izrael, Jordania, Liban, Maroko, Tunezja i Turcja.
4 COM(2015) 185 final.
5 Dokument Rady 10384/17 z dnia 19 czerwca 2017 r.
6 Wspólna wizja, wspólne działanie: Silniejsza Europa. Globalna strategia na rzecz polityki zagranicznej i bezpieczeństwa Unii Europejskiej http://europa.eu/globalstrategy/en
7 Porozumienie robocze ustanawiające stosunki współpracy między policją Nowej Zelandii a Agencją Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Ścigania https://www.europol.europa.eu/cms/sites/default/files/documents/working_arrangement_europol-new_zealand.pdf
8 COM(2019) 551 final.
9 Decyzja Rady 7047/20 z 23 kwietnia 2020 r. i dokument Rady CM 2178/20 z 13 maja 2020 r.
10 Addendum do decyzji Rady 7047/20 ADD 1 z 24 kwietnia 2020 r.

Dokumenty te obejmują m.in. strategię UE w zakresie unii bezpieczeństwa[11], plan dla UE w dziedzinie zwalczania terroryzmu[12] oraz unijną strategię zwalczania przestępczości zorganizowanej[13].

Jeden szczególny zestaw zabezpieczeń, zwłaszcza te odzwierciedlone w rozdziale II umowy, dotyczy ochrony danych osobowych, która jest prawem podstawowym zapisanym w Traktatach UE i w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej. Zgodnie z art. 25 ust. 1 lit. b) rozporządzenia w sprawie Europolu Europol może przekazywać dane osobowe organowi państwa trzeciego lub organizacji międzynarodowej w oparciu o umowę międzynarodową zawartą między Unią a danym państwem trzecim lub daną organizacją międzynarodową na podstawie art. 218 TFUE przyznającej odpowiednie zabezpieczenia w odniesieniu do ochrony prywatności oraz podstawowych praw i wolności osób fizycznych. Rozdział II umowy przewiduje takie zabezpieczenia, w tym w szczególności zawiera postanowienia zapewniające szereg zasad ochrony danych i zobowiązań w tym zakresie, których muszą przestrzegać strony (art. 3, 4, 5, 7, 8, 11, 12, 13, 14 i 15), jak również postanowienia zapewniające egzekwowalne prawa jednostki (art. 6, 10 i 11), niezależny nadzór (art. 16) oraz skuteczne administracyjne i sądowe środki zaskarżenia w przypadku naruszenia praw i zabezpieczeń uznanych w umowie, wynikającego z przetwarzania danych osobowych (art. 17).

Konieczne jest osiągnięcie równowagi między poprawą bezpieczeństwa a przestrzeganiem praw człowieka, w tym ochrony danych i prywatności. Komisja zapewniła, aby umowa przyznawała odpowiednie zabezpieczenia w odniesieniu do ochrony prywatności oraz podstawowych praw i wolności osób fizycznych, jak również zapewniała podstawę prawną dla wymiany danych osobowych na potrzeby zwalczania poważnej przestępczości i terroryzmu.

Ponadto Unia Europejska i Nowa Zelandia są bliskimi partnerami. Umowa o partnerstwie w zakresie stosunków i współpracy między Nową Zelandią a Unią Europejską, podpisana 5 października 2016 r., odzwierciedla wzmocnione partnerstwo między stronami, które pogłębia i zacieśnia współpracę w kwestiach będących przedmiotem wspólnego zainteresowania, dając wyraz wspólnym wartościom i zasadom. Umowa obejmuje nie tylko postanowienia ułatwiające wymianę handlową, lecz również zawiera szereg postanowień odzwierciedlających zobowiązanie stron do współpracy w takich obszarach jak egzekwowanie prawa, zapobieganie przestępczości zorganizowanej i korupcji oraz zwalczanie tych zjawisk, narkotyki, cyberprzestępczość, pranie pieniędzy, terroryzm i finansowanie terroryzmu, migracje i azyl. Unia Europejska i Nowa Zelandia są również partnerami w ramach Światowego Forum na rzecz Zwalczania Terroryzmu (GCTF), które jest międzynarodowym forum zrzeszającym 29 krajów i Unię, z nadrzędną misją polegającą na ograniczaniu narażenia ludzi na zagrożenia terrorystyczne na świecie poprzez zapobieganie aktom terroryzmu, ich zwalczanie i ściganie oraz walkę z podżeganiem do terroryzmu i werbowaniem terrorystów. Ponadto Unia Europejska i Nowa Zelandia ściśle ze sobą współpracują w kwestiach spraw zagranicznych i bezpieczeństwa oraz prowadzą regularny dialog na temat polityki i bezpieczeństwa. Dialog ten obejmuje częste konsultacje na szczeblu ministrów i urzędników wyższego szczebla. Nowa Zelandia uczestniczyła również w kilku prowadzonych przez UE operacjach zarządzania kryzysowego, np. w operacji Atalanta (zwalczanie piractwa w Rogu Afryki) w 2014 r.

[11] COM(2020) 605 final z 24.7.2020.
[12] COM(2020) 795 final z 9.12.2020.
[13] COM(2021) 170 final z 14.4.2021.

2. PODSTAWA PRAWNA, POMOCNICZOŚĆ I PROPORCJONALNOŚĆ

• Podstawa prawna

Niniejszy wniosek opiera się na art. 16 ust. 2 i art. 88, w związku z art. 218 ust. 6 lit. a) i art. 218 ust. 7 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

W rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/794 z dnia 11 maja 2016 r. w sprawie Agencji Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Ścigania (Europol), zastępującym i uchylającym decyzje Rady 2009/371/WSiSW, 2009/934/WSiSW, 2009/935/WSiSW, 2009/936/WSiSW i 2009/968/WSiSW[14] (zwanym dalej „rozporządzeniem w sprawie Europolu") określono konkretne przepisy dotyczące przekazywania danych osobowych przez Europol poza UE. W art. 25 ust. 1 tego rozporządzenia wymieniono podstawy prawne, w oparciu o które Europol może legalnie przekazywać dane osobowe organom w państwach trzecich. Jedną z nich jest decyzja stwierdzająca odpowiedni stopień ochrony wydana przez Komisję zgodnie z art. 36 dyrektywy (UE) 2016/680 uznająca, że państwo trzecie, do którego Europol przekazuje dane osobowe, zapewnia odpowiedni poziom ochrony. Zważywszy, że obecnie nie obowiązuje żadna decyzja stwierdzająca odpowiedni stopień ochrony ani umowa o współpracy operacyjnej, alternatywą umożliwiającą strukturalne przekazywanie danych osobowych przez Europol do Nowej Zelandii jest zawarcie wiążącej umowy międzynarodowej między UE a Nową Zelandią, przyznającej odpowiednie zabezpieczenia w odniesieniu do ochrony prywatności i innych podstawowych praw i wolności osób fizycznych.

Umowa wchodzi zatem w zakres wyłącznej kompetencji zewnętrznej Unii. Zawarcie umowy może zatem nastąpić na podstawie art. 218 ust. 6 lit. a) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE).

• Pomocniczość (w przypadku kompetencji niewyłącznych)

Nie dotyczy.

• Proporcjonalność

Cele Unii w odniesieniu do niniejszego wniosku przedstawione powyżej można osiągnąć jedynie poprzez zawarcie wiążącej umowy międzynarodowej przewidującej niezbędne środki współpracy przy jednoczesnym zapewnieniu odpowiedniej ochrony praw podstawowych. Postanowienia umowy ograniczają się do tego, co jest konieczne do osiągnięcia jej głównych celów. Działania jednostronne nie stanowią odpowiedniej alternatywy, ponieważ nie stanowiłyby wystarczającej podstawy do współpracy policyjnej z państwami niebędącymi członkami UE i nie mogłyby zapewnić niezbędnej ochrony praw podstawowych.

• Wybór instrumentu

Nie dotyczy.

3. WYNIKI OCEN *EX POST*, KONSULTACJI Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI I OCEN SKUTKÓW

• Oceny *ex post*/oceny adekwatności obowiązującego prawodawstwa

Nie dotyczy.

---

[14] Dz.U. L 135 z 24.5.2016, s. 153.

- **Konsultacje z zainteresowanymi stronami**

Nie dotyczy.

- **Gromadzenie i wykorzystanie wiedzy eksperckiej**

W procesie negocjacji Komisja nie korzystała z usług ekspertów zewnętrznych.

- **Ocena skutków**

Nie dotyczy.

- **Sprawność regulacyjna i uproszczenie**

Nie dotyczy.

- **Prawa podstawowe**

Wymiana danych osobowych prawdopodobnie będzie miała wpływ na ochronę danych; jednak – jak przewidziano w umowie – będzie ona podlegać tym samym obowiązującym już solidnym regułom i procedurom dotyczącym przetwarzania danych zgodnie z prawem Unii.

Rozdział II przewiduje ochronę danych osobowych. Na tej podstawie w art. 3 i art. 4–17 określono podstawowe zasady ochrony danych, w tym zasadę celowości, jakość danych oraz zasady mające zastosowanie do przetwarzania szczególnych kategorii danych, obowiązki mające zastosowanie do administratorów (w tym dotyczące zatrzymywania danych, prowadzenia rejestrów, bezpieczeństwa oraz w zakresie wtórnego przekazywania danych), egzekwowalne prawa jednostki (w tym dotyczące dostępu, poprawiania danych i zautomatyzowanego podejmowania decyzji), niezależny i skuteczny nadzór, a także administracyjne i sądowe środki ochrony prawnej. Zabezpieczenia obejmują wszystkie formy przetwarzania danych osobowych w kontekście współpracy między Europolem a Nową Zelandią. Wykonywanie niektórych praw indywidualnych można opóźnić, ograniczyć lub można odmówić ich wykonywania, jeżeli jest to konieczne, rozsądne i proporcjonalne, przy uwzględnieniu podstawowych praw i interesów osoby, której dane dotyczą, w szczególności w celu zapobieżenia zagrożeniu dla trwających dochodzeń lub śledztw, co jest również zgodne z prawem Unii.

Ponadto zarówno Unia Europejska, jak i Nowa Zelandia zapewnią, aby niezależny organ publiczny odpowiedzialny za ochronę danych (organ nadzorczy) nadzorował kwestie mające wpływ na prywatność osób fizycznych w celu ochrony podstawowych praw i wolności tych osób w kontekście przetwarzania danych osobowych.

Art. 29 wzmacnia skuteczność zabezpieczeń w umowie, przewidując wspólne przeglądy jej wdrażania w regularnych odstępach czasu. Zespoły oceniające będą obejmowały odpowiednich ekspertów ds. ochrony danych i egzekwowania prawa.

Jako dalsze zabezpieczenie, zgodnie z art. 19 ust. 15, w przypadku istotnego naruszenia lub niewykonania zobowiązań wynikających z postanowień umowy, stosowanie umowy można zawiesić. Wszelkie dane osobowe przekazane przed zawieszeniem są nadal traktowane zgodnie z umową. Ponadto w przypadku wypowiedzenia umowy dane osobowe przekazane przed wypowiedzeniem nadal są przetwarzane zgodnie z postanowieniami umowy.

Umowa gwarantuje również, że wymiana danych osobowych między Europolem a Nową Zelandią będzie spójna z zasadą niedyskryminacji i art. 52 ust. 1 Karty, które zapewniają, aby ingerencje w prawa podstawowe mogące wynikać z tej wymiany zostały ograniczone do tego, co jest ściśle konieczne, aby rzeczywiście odpowiadała ona celom interesu ogólnego, z uwzględnieniem zasady proporcjonalności.

4. WPŁYW NA BUDŻET

Wniosek nie ma wpływu na budżet Unii.

5. ELEMENTY FAKULTATYWNE

- **Plany wdrożenia i monitorowanie, ocena i sprawozdania**

Plan wdrażania nie jest konieczny, gdyż umowa wejdzie w życie w dniu otrzymania ostatniego pisemnego powiadomienia, w drodze którego Unia Europejska i Nowa Zelandia powiadamiają siebie za pośrednictwem kanałów dyplomatycznych, że ich wewnętrzne procedury zostały zakończone.

Jeżeli chodzi o monitorowanie, Unia Europejska i Nowa Zelandia przeprowadzą wspólny przegląd wdrażania umowy rok po jej wejściu w życie, a następnie będą przeprowadzały taki przegląd w regularnych odstępach czasu i dodatkowo, jeżeli zażąda tego któraś ze stron i obie podejmą taką decyzję.

- **Szczegółowe objaśnienia poszczególnych przepisów wniosku**

W art. 1 określono cel umowy.

Art. 2 zawiera definicje stosowane w umowie.

W art. 3 określono cele przetwarzania danych osobowych.

Art. 4 przewiduje ogólne zasady ochrony danych, które muszą być przestrzegane przez Unię Europejską i Nową Zelandię.

W art. 5 określono specjalne kategorie danych osobowych i różne kategorie osób, których dane dotyczą, takie jak dane osobowe w odniesieniu do ofiar przestępstw, świadków lub innych osób, które mogą udzielić informacji o przestępstwach, lub w odniesieniu do osób poniżej 18. roku życia.

Art. 6 zawiera postanowienia dotyczące zautomatyzowanego przetwarzania danych osobowych.

W art. 7 określono podstawę wtórnego przekazywania otrzymanych danych osobowych.

Art. 8 przewiduje ocenę wiarygodności źródeł oraz prawdziwości informacji.

Art. 9 przewiduje prawo dostępu, zapewniając, aby osoba, której dane dotyczą, miała prawo – w rozsądnych odstępach czasowych – do uzyskania informacji na temat tego, czy odnoszące się do niej dane osobowe są przetwarzane na podstawie umowy.

Art. 10 przewiduje prawo do sprostowania/korekty, wykreślenia/usunięcia oraz ograniczenia dostępu, co zapewnia, aby osoba, której dane dotyczą, miała prawo do zwrócenia się do właściwego organu o korektę/sprostowanie nieprawidłowych danych osobowych jej dotyczących, przekazanych na podstawie umowy.

Art. 11 przewiduje powiadomienie o naruszeniu ochrony danych osobowych mającym wpływ na dane osobowe przekazane na podstawie umowy, co zapewnia, aby odpowiednie właściwe organy bezzwłocznie powiadamiały siebie nawzajem, jak również swoje odpowiednie organy nadzoru o takim naruszeniu, oraz wprowadzały środki łagodzące ewentualne szkodliwe skutki tego naruszenia.

Art. 12 zawiera postanowienia dotyczące zawiadamiania osoby, której dane dotyczą, o naruszeniu ochrony danych osobowych, co zapewni, aby właściwe organy obu stron umowy bez zbędnej zwłoki informowały osobę, której dane dotyczą, w przypadku naruszenia ochrony

danych osobowych, które prawdopodobnie będzie miało poważne szkodliwe skutki dla praw i wolności tej osoby.

Art. 13 zawiera postanowienia dotyczące przechowywania, weryfikacji, poprawiania i usuwania danych osobowych.

Art. 14 przewiduje prowadzenie ewidencji zbierania, modyfikowania, ujawniania, w tym wtórnego przekazywania, łączenia, usuwania danych osobowych lub dostępu do nich.

Art. 15 zawiera postanowienia dotyczące bezpieczeństwa danych, co zapewni wdrożenie środków technicznych i organizacyjnych w celu ochrony danych osobowych podlegających wymianie na podstawie tej umowy.

Art. 16 przewiduje wyznaczenie organu nadzorczego, co zapewni, aby istniał niezależny organ publiczny odpowiedzialny za ochronę danych (organ nadzorczy), który będzie nadzorował kwestie mające wpływ na prywatność osób fizycznych, w tym przepisy krajowe mające znaczenie na podstawie tej umowy w celu ochrony podstawowych praw i wolności tych osób w kontekście przetwarzania danych osobowych.

Art. 17 przewiduje administracyjne i sądowe środki ochrony prawnej, co zapewni, aby osoby, których dane dotyczą, miały prawo do skutecznego administracyjnego i sądowego środka ochrony prawnej w przypadku naruszenia praw i zabezpieczeń uznanych w umowie, wynikającego z przetwarzania danych dotyczących tych osób.

Art. 18 zawiera postanowienia dotyczące rozstrzygania sporów, co zapewni, aby wszystkie spory, które mogą powstać w związku z interpretacją, stosowaniem lub wdrażaniem umowy oraz wszelkie związane z tym kwestie były przedmiotem konsultacji i negocjacji między przedstawicielami UE i Nowej Zelandii w celu wypracowania rozwiązania możliwego do zaakceptowania przez obie strony.

Art. 19 przewiduje klauzulę zawieszenia.

Art. 20 zawiera postanowienia dotyczące wypowiedzenia umowy.

W art. 21 określono relacje umowy względem innych instrumentów międzynarodowych, co zapewni, aby umowa nie naruszała postanowień prawnych w odniesieniu do wymiany informacji przewidzianej we wszelkich traktatach, umowach lub ustaleniach między Nową Zelandią a dowolnym państwem członkowskim Unii Europejskiej ani nie wpływała na te postanowienia.

Art. 22 przewiduje wykonawcze uzgodnienia administracyjne.

Art. 23 przewiduje uzgodnienia administracyjne dotyczące poufności, co zapewni, aby porozumienie administracyjne o poufności zawarte między Europolem i właściwymi organami Nowej Zelandii regulowało wymianę informacji niejawnych UE, jeżeli taka wymiana będzie konieczna na podstawie umowy.

Art. 24 zawiera postanowienia dotyczące krajowych punktów kontaktowych i oficerów łącznikowych.

Art. 25 zawiera postanowienia dotyczące wydatków związanych z umową.

Art. 26 zawiera postanowienia dotyczące powiadomienia o wdrożeniu umowy.

W art. 27 ustanowiono zasady i daty wejścia w życie i stosowania umowy.

Art. 28 zawiera postanowienia dotyczące zmian i uzupełnienia umowy.

Art. 29 zawiera postanowienia dotyczące przeglądu i oceny stosowania umowy.

W art. 30 określono terytorialny zakres stosowania umowy, zapewniając, aby miała ona zastosowanie do terytorium, na którym obowiązuje Traktat o Unii Europejskiej i Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i w zakresie obowiązywania tych Traktatów, oraz do terytorium Nowej Zelandii.

2022/0157 (NLE)

Wniosek

DECYZJA RADY

w sprawie zawarcia umowy między Unią Europejską, z jednej strony, a Nową Zelandią, z drugiej strony, dotyczącej wymiany danych osobowych między Agencją Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Ścigania (Europol) i właściwymi organami ds. zwalczania poważnej przestępczości i terroryzmu w Nowej Zelandii

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 16 ust. 2, art. 88 w związku z art. 218 ust. 6 lit. a) i art. 218 ust. 7,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

uwzględniając zgodę Parlamentu Europejskiego,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/794[15] stanowi, że Europol może przekazywać dane osobowe organowi państwa trzeciego m.in. w oparciu o umowę międzynarodową zawartą między Unią a danym państwem trzecim na podstawie art. 218 TFUE przyznającą odpowiednie zabezpieczenia w odniesieniu do ochrony prywatności oraz podstawowych praw i wolności osób fizycznych.

(2) Zgodnie z decyzją Rady [XXX] z dnia [...] r.[16] umowa między Unią Europejską, z jednej strony, a Nową Zelandią, z drugiej strony, dotycząca wymiany danych osobowych między Agencją Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Ścigania (Europol) i właściwymi organami ds. zwalczania poważnej przestępczości i terroryzmu w Nowej Zelandii („umowa”) została podpisana w dniu [...] r., z zastrzeżeniem jej zawarcia w późniejszym terminie.

(3) Umowa leży w interesie Unii Europejskiej, gdyż ma na celu umożliwienie przekazywania danych osobowych między Europolem a właściwymi organami w Nowej Zelandii, aby zwalczać poważną przestępczość i terroryzm oraz chronić bezpieczeństwo Unii Europejskiej i jej mieszkańców.

(4) Umowa zapewnia pełne poszanowanie praw podstawowych Unii Europejskiej, w szczególności prawa do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego, zapisanego w art. 7 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, prawa do ochrony danych osobowych, zapisanego w art. 8, oraz prawa do skutecznego środka prawnego i dostępu do bezstronnego sądu zapisanego w art. 47 Karty.

---

[15] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/794 z dnia 11 maja 2016 r. w sprawie Agencji Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Ścigania (Europol), zastępujące i uchylające decyzje Rady 2009/371/WSiSW, 2009/934/WSiSW, 2009/935/WSiSW, 2009/936/WSiSW i 2009/968/WSiSW (Dz.U. L 135 z 24.5.2016, s. 53).

[16] Dz.U. L […] z […], s. […].

(5) Umowa nie ma wpływu na przekazywanie danych osobowych lub inne formy współpracy między organami odpowiedzialnymi za ochronę bezpieczeństwa narodowego ani nie narusza tego przekazywania i tej współpracy.

(6) Na podstawie art. 218 ust. 7 Traktatu Rada powinna upoważnić Komisję do zatwierdzenia w imieniu Unii zmian lub poprawek w załącznikach II, III i IV do umowy.

(7) [„Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu nr 21 w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii w odniesieniu do przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, bez uszczerbku dla art. 4 tego protokołu, Irlandia nie uczestniczy w przyjęciu niniejszej decyzji i nie jest nią związana ani jej nie stosuje.”

LUB

„Zgodnie z art. 3 Protokołu nr 21 w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii w odniesieniu do przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, Irlandia powiadomiła [pismem z dnia … r.] o chęci uczestniczenia w przyjęciu i stosowaniu niniejszej decyzji.” lub „Irlandia jest związana [środkiem wewnętrznym Unii] i w związku z tym uczestniczy w przyjęciu niniejszej decyzji.”]

(8) [Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu nr 22 w sprawie stanowiska Danii, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, Dania nie uczestniczy w przyjęciu niniejszej decyzji i nie jest nią związana ani jej nie stosuje.]

(9) Umowę należy zatwierdzić w imieniu Unii Europejskiej,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Niniejszym zatwierdza się w imieniu Unii umowę między Unią Europejską, z jednej strony, a Nową Zelandią, z drugiej strony, dotyczącą wymiany danych osobowych między Agencją Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Ścigania (Europol) i właściwymi organami ds. zwalczania poważnej przestępczości i terroryzmu w Nowej Zelandii („umowa”).

Tekst umowy stanowi załącznik do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

Komisja wyznacza osobę uprawnioną do dokonania w imieniu Unii powiadomienia przewidzianego w art. 27 umowy w celu wyrażenia zgody Unii na to, aby umowa stała się dla niej wiążąca.

Artykuł 3

Dla celów art. 28 ust. 2 umowy stanowisko Unii w sprawie zmian lub poprawek w załącznikach II, III i IV do umowy podlega zatwierdzeniu przez Komisję po konsultacji z Radą.

Artykuł 4

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Brukseli dnia […] r.

W imieniu Rady
Przewodniczący